

Kód: Sajtószabadság

107

Reagálás Eörsi István úrnak és sajtószabadságra

Előzmény: Magyar Narancs, 1998. 03.12. E.I.: OptiPista (Álom és valóság)

Újabb szupernyafók

Publicisták, mutassátok az utat!

SESZTÁK ÁGNES
főszerkesztő-helyettes
Demokrata

Azért az vicces, amikor a sokat próbált publicistát felhívja valaki, és tetűnek nevezi a telefonban. A vicc nem a hajban mászkáló rovarra vonatkozik, hanem arra, hogy **Eörsi Istvánnak** azonnal két dolog jut eszébe. Az egyik, hogy közügygé emeli, nyafó a nyilvánosságnak; a másik, hogy alkalom adódott jól rúgni a Demokratába. A rúgásban már a dátum sem stimmel, 1993 táján a Demokrata még nem létezett. Így nem volt képes **Eörsit** lehazaarúlni. A rúgás nyilván a Pesti Hírlapnak szólt, de hát a szerzőt az egész nem érdekli igazán, a lényeg, hogy a Demokrata ne, ha elferdítve is, mint örökös bűnös leíródjon. Hogy vésődjön. Be az agyakra.

A harmadik dolog, hogy a névtelen hívástól milyen mélyen megbántódott. **F. T. kollégájához hasonlít, akit folyamatosan lezsídjának a nyílt utcán.** Tanúk nélkül. Neki is rosszullesik, mert a Hócipőből ki nem hagyná erről a férfiatlan nyafogást.

Ezek a szupernyafók amúgy a világ legjámborabb és legbecsületesebb publicistái. Soha életükben egyetlen gusztustalan jelzõt, egyetlen gyalázatos rágalmat, egyetlen gúnyos megjegyzést nem tettek még senkire. Már ami a baráti körüket illeti. Ld. Hócipő mint baráti kétheti lap.

Hogy lehet valaki egyfelöl hiperérzékeny a saját becsületére, presztízisére, alakított és ápolt imágójára, ugyanakkor érzéketlen, mondhatni tahón primitív másokkal?

Azokkal a másokkal, akik sem **Eörsi** úrnak, sem **F. T.** úrnak nem a barátai.

Bűnük annyi, hogy más az elképzelésük a világról, Magyarországról, az életről meg úgy általában még a csirkecomb párolásának módozatairól is.

De hát ez nem baj. Sõt. Úgy tudom, hogy a demokrácia szépsége a sokszínűségében rejlik, mely sokszínűség magában foglalja a véleményszabadságot, a szólásszabadságot, meg

a sajtószabadságot is. Másutt. Más országokban, más színű embereknel vagy más szagú élőlényeknel.

Errefelé, ahol negyven évig megmondták **az** elvtársak, ki a jó ember, meg ki a rossz, valahogy nem lehet a zsigerből kikaparni az osztályozás kényszerét. És ezt a menzelei feladatot pontosan olyanok vállalják, akik szavakban, deklarátíve a legnagyobb demokraták.

A nagy osztályozósdiban, amelyben barátait a keblükre ölelik, vélt ellenfeleiket pedig a szemétdombra küldözik, nemcsak végtelenen megosztották az értelmiséget és a sajtót, de megvadították a magyar társadalom közügyek iránt némileg fogékonyabb részét is.

Volt mostanában egy szép tavaszi nap, amikor minden jóérezsű ember, aki egy kicsit is belegondolt abba, mit akar a Horn-kormány titokban ránk sózni a nagymarosi gáttal, elment tüntetni a vízlépcső ellen. A vízlépcső ugyanis, gondolnánk, párt-, osztály- és világnézetileg semleges műtárgy.

Örültem, mert sok év óta először éreztem, talán mégsem olyan tunya és közönyös az én népem, csak felébred, ha esztelenséget akarnak a nyakába varrni.

Másnapig örültem. Jöttek a sajtóban az osztályozós terroristák: sajnos a tüntetés tele volt szélsőjobboldali, fasisztagyanús, MDF-es, MIÉP-es, fideszes és más undorítóan nacionalista egyénekkal. Ezekkel szégyen a közösség, szegény Duna Kör.

A francba. A magyarok egy szűk köre ha ellenzi a vízlépcsőt, az demokratikus, alkotmányos joga, éljenek Lányi Andrásék. Ha a magyarok egy másik csapata ellenzi a vízlépcsőt, azok zavarkeltő, szélsőjobbhosz hóbörgök, le a MIÉP-pel.

Ha valamiben egyetértés van két tábor között, azonnal osszuk meg őket, nehogy történjen valami jó.

Na, itt tartunk, szupernyafók.